

Publicerad 2008-10-29 19:22 av Skogen/Staden

Julian C har skrivit en fantastisk text som heter "Brev till en fransk vän". Jag känner inte Julian C och jag känner inte heller hans franska vän men något i den dikten berörde mig så djupt att jag inte fick ro. Gick och formulerade brev hela dagarna men

Svar ifrån en fransk vän

Käre vän

Jag uppskattade djupt ditt snabba och vackra svar. Du borde inte beklaga dig över din fallenhet för nostalgi, den passar dig. Läsnngen gjorde mig varm om hjärtat och jag avlsutade med ett mjukt leende på mina läppar, där din sista punkt kom och min inre teater tog mig tillbaka till somrarna på Uddön och de planlösa stegen tillsammans på l'Estaque. Visst minns jag. Tydligare än du kan ana. Ett blåmärke på min högra hand påminner mig och vår sommar i Småland. Den där din morfar lärde oss att boxas. Den tid då varje blåmärke också var fylld med skratt, lek och tävlan, en tid av otvungenhet och oskulsfullhet. Men tider förändrar och cirklar sluts, det är jag smärtsamt medveten om nu.

När jag läser ditt brev så hör jag din röst där någonstans inom mig. Du ska veta att den gör sig saknad, speciellt i tider som dessa. Min systers bortgång skakade om min värld på ett sätt jag aldrig förr erfarit. Hela verkligheten tycks ha fyllts av ett skikt av grå-svart färg. Smuts. Hela min världsbild förflyttades till en annan plats jag aldrig tidigare upplevt. Jag försökte klamra mig fast i det gamla med starkt kaffe, rött vin och cigaretter men sorgen är en mäktig kraft min vän. Du borde veta. Nu har många nätter passerat sedan min kära syster gjorde det samma men fortfarande kan den ta mig på sängen och sänka mig likt en bomb. Jag antar att det är skeenden som sådana här som skapar ögon med oändligt djup, sådana man ser på männen runt Rue des Mousses. Jag hoppas varje dag att jag inte blir en av dem.

Jag bor fortfarande i Marseille, som du vet. Denna staden är så levande. Den mig mig skapar- och livskraft. Jag föreslår att du söker dig ner hit inom en snar framtid, du kommer älska det såsom du än gång gjorde. Har man en gång förälskat sig i Marseille så har man en kärlek för livet. Jag ber varje dag att min stad inte ska gå samma öde till mötes som Stockholm med sin konstgjorde atmosfär och oäkthet. Kanske känner du att det är ett vågat av mig att erbjuda ett besök över fyra ögon, speciellt efter de gångna årens oegentligheter och tystnad oss imellan men detta en utsträckt hand och ett försök till reparation av det vi en gång hade. Jag vet att du saknar det. Ingen man, ung som gammal, kan slänga bort något så vackert som det vi skapat oss imellan.

Åter till Marseille. Visst köper jag fortfarande billigt vin av sjömännen. Dom är ett tryggt fundament i det progressiva och kokande Marseille. Ibland handlar jag mer än vad jag behöver i tron att jag gör mig en bra affär men på senare år har det gått upp för mig att de sneda leendena ifrån sjömännen kanske antyder motsatsen.

För tillfället bor jag på Rue de la Coutellerie i stadsdelen Saint-Pierre. Den stora lägenheten med tillhörande ateljé har gjort mig mycket gott. Jag kan skapa här och jag kan känna mig i väggarna. Efter min systers död var mitt behov av ensamhet mycket stort och jag kan nog beklagligt säga att mitt förhållande med Celicé, som du tyvärr aldrig träffade, hon hade en talang för abstraktion och Tati, du skulle gillat henne, krossades under sorgen, som så mycket annat. Den rymliga lägenheten med sina mörka hörn gjorde mig mycket gott

under denna sorgens period och någonstans på vägen tog den Celicés plats, på ett rent andligt sätt såklart. Jag glädjer mig över att du verkar funnit en djupsinnig och liktänkande kärlek. Att påstå att Strindbergs prosa är en travesti på Huysmans är såklart ett djupt sår för dig men kanske är det ett reparerbart snedsteg? Du ska veta att mina händer saknar beröringen och kärleken. Dom saknar Celicé, Coralie & Elodie. Dom saknar Louise. Ibland tror jag mig se dem skaka sent på kvällarna. Du vet ju vilka oändliga känslor jag besitter, dom kan ibland bli mitt största fall samtidigt som tillgång. Mitt behov av att somna med handen runt en kvinnas höfter ter sig större än någon annan mans och kan påverka mig så starkt åt båda hållen. Jag går sporadiskt ut med en kvinna vid namn Amelie. Hon är en godhjärtad person men kan ibland verka naiv och godtrogen, ointressant. Jag kommer på mig själv med att ibland se ner på henne i nedsättande tankat, det är ett tecken jag fruktar hos mig själv men jag känner fortfarande tilltro till den eviga kärleken, den ifrån romanerna. Regniga dagar kollar jag ut ifrån fönstret och söker henne med blicken. Jag tänker henne alltid som en kvinna i regn.

Min vän, jag sukter efter dina skrivna verk. Känslor kan, för bra författare, gå rakt igenom bläcket och ut till hjärtat. Jag vet att du besitter den förmågan. Jag har läst dina tidiga verk och dina långa brev, ibland med glansiga ögon och en intuition inom mig tror på dig. Söker du fortfarande motivationen i de amerikanska väg-novellerna? Jag har ju sagt till dig att du förtjänar något bättre, haha. Självt går jag igenom en period av Tysk litteratur och kanske ett verk i synnerhet: Stäppvargen. Stäppvargen! Har du läst den? Av ordet mästerverk borde bara två böcker fötts: Främlingen av Albert Camus och Stäppvargen av Hermann Hesse. Något säger mig att allt bläck i världen inte räcker för mig att uttömma detta verks storhet och jag ska hålla mig därifrån. Gud ska veta att jag vill men jag spar den till en lång promenad på tu man hand genom parken vid svarta torget, den med ankorna du vet. En, två tusen cigaretter, oljerock, skor i mocka och två män som diskuterar Stäppvargen på Rue Aubagne. Kan man komma närmare himmelen tror du? Jag tvekar bestämt.

Senaste tiden har jag funderat mycket över Projekt. Kan du tänka dig min vän att jag fått konstiga behov på sista tiden. Sedan tiden i Italien så kan jag inte dricka restaurangernas och krogarnas dåliga ursäkt för kaffe längre. Varje morgon går jag ner till marknaden för att köpa färskt, kenyanskt kaffe. Kan du tänka dig något så fåfängt? Jag letar, experimenterar och investerar för att kunna sitta på frukosten med den perfekta koppen. Tyvärr verkar jag aldrig helt lyckas. Jag antar att när man fått smaka en bit av fulländligheten så ter sig verkligheten blekare än någonsin men kanske beror det inte på det. Någonstans tror jag min nyvunna fanatism reder sig som ett karaktärsdrag för mig. En fäbless för fanatism och saker att snöa in på. Kanske är det här projektet beroendet ett typiskt manligt drag. Vad tror du? Jag vet män som bygger om sitt badrum flera gånger i onödan bara i andan över att ha ett projekt för sina händer. Visst ter vi oss underliga människor ibland. Detta manliga karaktärsdraget är något jag funderat över mycket senaste tiden. Har inte fått någon egentlig rätsida på det så istället njuter jag av den mödosamma färden i projektet mot italiensk kaffe. Jag längtar att läsa vad du har för tankar i ämnet, kära vän.

En del av mig försökte undvika ett brev fullt av nostalgi och pretantiöst dravel. Jag tror jag har lyckats och istället åstadkommit ett dokument över mitt liv just nu. Jag vet att du ser att bakom orden är samma kamrat som tjuvrökte bakom din mormors hus, men även en ny mörkare och visare människa som alltid står vid din sida.

Jag hoppas vi möts inom en så kort framtid som möjligt men till den dagen kommit; må vindan föra dig fram, tärningen följa din vilja och gudarna tillfälligt blunda åt synden

Din tillgivna.

Bakom molnen. Bakom solen.

M.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skogen/Staden med Poeter.se id #25384 innehar upphovsrätten